

Z vedlejší ulice se ozval výstřel. „Panebože,“ řekl jsem si a přitiskl se ke zdi. Rychle jsem vytáhl Saniu z kočárku a dal se do běhu. Už z dálky jsem viděl ve dveřích našeho domu matku. Nejspíš také zaslechla výstřely a strachovala se o nás. Když nás spatřila, rozběhla se nám naproti. Objala nás a dovedla nás domů.

Moje matka byla úžasná. Jmenovala se Rahma, byla moc laskavá a milující. Myslím, že jí ale v posledních týdnech moc chyběl otec. Ten se totiž před nějakou dobou přidal k boji za naši zemi a ještě ani neviděl svou vlastní dceru. Matka měla všude po domě rozvěšené jeho fotografie. Často mi vyprávěla o tom, že se nepotkali v Sýrii, ale až v Německu, kam uprchli. O Německu vlastně vyprávěla poměrně často. Mě ale nejvíc zajímaly jejich domy. Prý byly každý jiný s různými tvary oken, střech, dveří a vlastně i všeho dalšího. Dokonce měli i jiné barvy. Dokážete si to vůbec představit? U nás je to jinak. Máme zde stejně vypadající, stejně velké, betonově šedé domy, které nechala vystavět EU pro uprchlíky. Matky mi sice úplně nevyšvětlila, co to EU je, ale myslím, že je to nějaké sdružení států. Tohle nás ve škole nikdo neučí. Ani o historii, ani o Sýrii ani o EU. Učíme se jen psát, číst a počítat. Chtěl bych vědět víc o Německu. Ted' ale škola není. Po těch prvních výstřelech se i u nás ve městě rozpoutalo peklo. Už se bojuje po celé zemi. Naše město je odříznuto od zásobování.

Válka skončila za 7 měsíců. Erich Drescher, německý diktátor se ujal vlády. Několik dní poté do našeho města přijeli lidé z jeho armády s novými vyhláškami. Brzy se všechno změnilo. Po ulicích i v domech byly rozvěšeny kamery, které měly za úkol hlídat poslušnost obyvatel. My všichni jsme byli nuceni nosit uniformy a chovat se podle nových pravidel. Snad vše bylo předepsané. Přesný čas večerky i vstávání, celé dny byly na vteřiny naplánované. Příděl potravin pro každého i délka trávníku na tom malém prostoru před domem.

Byl to zvláštní pohled. Přesně v 7:30: se naráz ze všech domů vyvalila vlna šedě oblečených Dresherových loutek, každý mířil do práce nebo do školy, jen aby stihl začátek směny v 8 hodin. V 18:00 se zase všichni najednou vraceli a ve 22:00 zhasínala všechna světla. Z lidí se stala armáda loutek, která si postupně zvykala na šílený režim. Pokud se někdo ráno zpozdil o pouhých pět minut, kamery to zaznamenaly a on už se v šest zpátky nevrátil. Kdokoli se jen minimálně odchýlil od Dresherova plánu, byl okamžitě uzavřen do cely, aby nebyl chod země narušen. Kdokoli porušil sebehoupější Dresherovu vyhlášku byl rád, když se dožil následujícího rána.

Já jsem se zadíval na otcovu fotografii, kterou jsem si schoval, a za pět minut už nám na dveře klepal hromotluk v uniformě „Ayoub Chalidi! Je tam Ayoub Chalidi? Číslo 01739! Otevřete!“ a tak jsem otevřel. Ted' už sedím ve vlaku. Doufám, že mě aspoň zaveze do Německa. Doufám, že aspoň jednou v životě spatřím ty pohádkové domy.